

Страни в главното производство

Жалбоподател: SC Gran Via Moinești srl

Ответници: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF),
Administrația Finanțelor Publice București

Преюдициални въпроси

1. Може ли придобиването на подлежащи на събаряне постройки заедно с прилежащия към тях терен с цел изграждане на жилищен комплекс на съответния терен от регистрирано по ДДС търговско дружество да представлява подготвителна дейност под формата на инвестиционен разход за изграждане на жилищния комплекс, за да се ползва от приспадане на ДДС за закупуването на тези постройки от гледна точка на разпоредбите на членове 167 и 168 от Директива 2006/112⁽¹⁾ относно общата система на данъка върху добавената стойност?
2. Поражда ли събарянето на подлежащите на такова унищожаване постройки, закупени заедно с терена, върху който те са построени, с цел изграждане на този терен на жилищен комплекс, задължението за корекция на свързания със закупуването на постройките ДДС от гледна точка на разпоредбите на член 185, алинея 2 от Директива 2006/112 относно общата система на данъка върху добавената стойност?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

**Иск, предявен на 26 май 2011 г. — Европейска комисия/
Кралство Дания**

(Дело C-261/11)

(2011/C 238/09)

Език на производството: датски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyal и N. Fenger)

Ответник: Кралство Дания

Искания на ищеца

— да се приеме за установено, че като въвежда и оставя в сила законодателство относно незабавното данъчно облагане на изхода за дружества, които прехвърлят активите си в друга държава членка, но не предвижда такова данъчно облагане върху прехвърлянето на активи в рамките на Дания, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по член 49 ДФЕС и член 31 от Споразумението за ЕИП,

— да се осъди Кралство Дания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Съгласно датското данъчно законодателство прехвърлянето на активи на предприятие, с цел да бъдат използвани извън Дания, се счита за продажба и се облага като такава, а от друга страна се счита, че предприятие е преустановило дейността си в рамките на страната единствено когато разглежданите активи действително са били продадени. Така предприятие, което прехвърля активи между различни свои постоянни обекти в Дания, не се облага върху стойността на тези активи във връзка с такова прехвърляне. Ако обаче същото предприятие прехвърли активи на свой постоянен обект извън Дания, то незабавно ще бъде обложено с данък върху стойността на активите по същия начин както ако активите бяха продадени.

Според Комисията това различно третиране съставлява пречка за свободата на установяване в противоречие с член 49 ДФЕС. Комисията не поставя под въпрос правото на Дания да облага с данък капиталовата печалба на установено в Дания предприятие. Тази институция обаче счита, че обстоятелствата, при които възниква данъчното задължение, следва да бъдат едни и същи, по-специално реализирането на печалба или на фактор, в резултат от които може да бъде отчетена амортизация, независимо дали съответният капитал е прехвърлен в чужбина или остава в Дания.

Според Комисията няма основание данъкът да бъде събиран незабавно по отношение на нереализирана печалба във връзка с прехвърлянето на активи от Дания в друга държава членка ако подобен данък не се налага когато е налице подобна ситуация на националната територия. Така Кралство Дания би могло например да определи стойността на нереализираната печалба, която счита, че има право да обложи, без това да предполага незабавно събиране на данъка или изпълнение на допълнителни условия за отлагане плащането на данъка.

Жалба, подадена на 3 юни 2011 г. от Viega GmbH & Co. KG срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 24 март 2011 г. по дело T-375/06, Viega GmbH & Co. KG/Европейска комисия

(Дело C-276/11 P)

(2011/C 238/10)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Viega GmbH & Co. KG (представители: J. Burrichter, T. Mäger и M. Röhrig, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда,

- да отмени обжалваното решение в частта му, която засяга жалбоподателя,
 - да отмени Решение С(2006) 4180 окончателен на Комисията от 20 септември 2006 г. относно процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/F-1/38.121 — Фитинги), доколкото то засяга жалбоподателя,
- при условията на евентуалност**, да отмени или да намали размера на наложената на жалбоподателя глоба по силата на член 2, буква й) от това решение,
- **при условията на евентуалност** по отношение на исканията, съдържащи се в точки 1 и 2, да препрати делото пред Съда за постановяване на решение,
 - да осъди ответника по главното производство да заплати съдебните разходи, произтичащи от цялостното решаване на спора.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу Решението на Общия съд, с което той отхвърля подадената от жалбоподателя жалба срещу Решение С(2006) 4180 окончателен на Комисията от 20 септември 2006 г. относно процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/F-1/38.121 — Фитинги).

Жалбата почива на следните правни основания:

Общият съд нарушил правото на изслушване на жалбоподателя, принципите относно събирането на доказателства и задължението за мотивиране на постановеното решение. С цел излагане на доказателства в подкрепа на участието на жалбоподателя в картела обжалваното решение се основавало главно на писмените бележки на един единствен свидетел и на заявление за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, без да се споменава каквото и да е относно доводите на жалбоподателя във връзка с тези документи. Жалбоподателят изрично оспорил вярното съдържание на тези документи (свидетелят не участвал в германските събрания и не владеел немски език).

Общият съд трябвало да събере доказателства относно истинността на писмените бележки на свидетеля и на заявлението за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер. Използвайки тези писмени бележки и заявлението за освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер като доказателства, без да провери тяхната истинност, Общият съд нарушил принципите относно събирането на доказателства.

Обжалваното решение нарушавало член 81, параграф 1 ЕО, доколкото Общият съд заключил, че на 30 април 1999 г. жалбоподателят взел участие в събрание с „антиконкурентен характер“. Освен това обжалваното решение нарушавало член 23, параграф 1 от Регламент № 1/2003, тъй като участието в тази среща било взето предвид при определянето на размера на глобата. Що се отнася до това събрание, Общият съд заключил просто, че доказателствата са „по-скоро“ в подкрепа на цел, която противоречи на конкуренцията, отколкото на такава,

която съответства на конкурентните условия. Така Общият съд нарушавал установения от самия него критерий за преценка на доказателствата, които предполагал нарушението да бъде доказано по сигурен и безспорен начин.

Заключението относно антиконкурентния характер на събирането от 30 април 1999 г. се отразявало върху размера на наложената глоба. Вземането предвид на това събрание служело като доказателство за участието на жалбоподателя в картел в сектора на пресфитингите. Поради това оборотът, реализиран от жалбоподателя в сектора на пресфитингите при определянето на началния размер за изчисляване на глобата, бил определен в единадесет пъти по-висок размер.

Що се отнася до вземането предвид на оборота относно пресфитингите, от решението било видно, че липсват изложени мотиви и че то противоречи на законите на логиката. Налагането на глоба в размер, надвишаващ 50 милиона евро, в крайна сметка се основавало, съгласно точка 85 от обжалваното решение, единствено на две събрания, чиято връзка с пресфитингите била разгледана в две части от изречения и била констатирана независимо от каквато и да е преценка на доказателствата. От друга страна, Общият съд предположил, че жалбоподателят е участвал в споразумения с антиконкурентен характер, засягащи пресфитингите, по време на събирането от 30 април 1999 г., въпреки че същевременно Общият съд заключил, че до юли 2000 г. сред конкурентите му бил обсъждан въпросът дали пресфитингите (по отношение на които жалбоподателят разполагал с монопол) изобщо трябва да бъдат предмет на картел.

Накрая обжалваното решение нарушавало принципа на пропорционалност. Комисията — с одобрението на Съда — прилага по следния начин Насоките за изчисляване на глобите: първо бил определен начален размер, отчитайки оборота от пресфитинги, докато според заключенията на самия Общ съд пресфитингите могли да бъдат предмет на споразумения в нарушение на конкуренцията едва през 2000 г. и 2001 г. По-нататък въз основа на общата твърдяна продължителност на участие на жалбоподателя в картела (девет години и три месеца) началният размер бил увеличен с 90 %. Тъй като по този начин оборотът от пресфитинги бил взет предвид по отношение на целия период, а не само по отношение на последната една година и три месеца, която била от значение, определянето на размера на глобата нарушавало принципа на пропорционалност.

Жалба, подадена на 6 юни 2011 г. от Съвета на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (трети състав) на 22 март 2011 г. по дело T-233/09, Access Info Europe/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: G. Maganza, B. Driessen, Cs. Fekete)